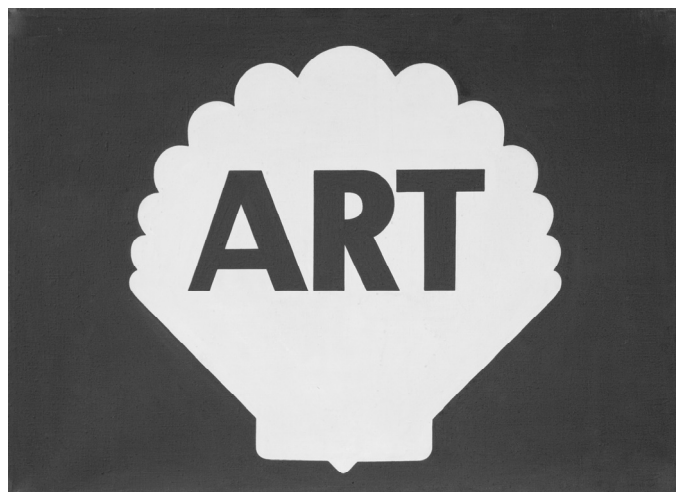

Táncoló székek

Kálnoky Lászlónak

Okvetlenül hajóra kellett szállnom, mert egy hajós regény kellős közepén tartottam. Semmi más nem indokolta, hogy kockáztassam az életemet, csakis a könyvem. Nem elég? S ott a viharban, a habok között, egy szombat éjszaka, amíg más a panelben nyugodtan alszik, én kiadtam magamból mindent. Valóban úgy nézett ki, végem. Annyit hánytam, mint egy oroszlán vagy egy víziló. A tengeri betegség nem elég, az ordas félelem is ott szűkölt, nyüszített lelkem mélyén: mi lesz az asszonnyal, ha eltűnök hirtelen? „Arcok emelkednek ki az óceán vizéből, olyan messze a parttól, hogy a legkitartóbb úszók sem jutnak el odáig. Arcok, ismerős alakzatok. Révek vagy zátonyok? Remegő kézzel próbálom a léket betömni, én, képzeletben már hajótörött.” *Bálnák a parton* kötet. Leemelem a polcról és a kandalló mellé kuporodom. Túléltem, itt vagyok. Közben a székek tánkra perdülnek, a rádiós bemondó földrengést emleget. Laci bátyám, mit művelsz Te velünk?

BORIS BUCAN: ART (SHELL), 1972. Magántulajdon